

[Automatisk tekstet av Autotekst med NB Whisper. Kan inneholde feil.]

[SPEAKER_00]

Vi liker å tro at vi er rasjonelle når vi tar beslutninger i barnevernet.
At vi samler fakta, analyserer det nye og lander på det som er best for barnet.
Men forskning viser noe helt annet.
Hjernen vår jobber raskt, tar mentale snarveier og hopper til konklusjoner uten at vi merker det.
Vi overser informasjon, legger for stor vekt på det som virker kjent, og fyller ut hullene i fortellingene vi møter, ofte i beste mening, men ikke alltid med best resultat.
Hva betyr dette for våre faglige vurderinger, for risikoanalysene, magesfølelsen og tryggheten vi føler i beslutningene våre?
Og viktigst – hva betyr det for barna og familiene vi møter?
I dagens episode dykker vi ned i de kognitive prosessene som former praksisen vår, både de bevisste og de ubevisste.
Vi skal utforske hva som skjer i hodet vårt når vi står ansikt til ansikt med komplekse saker, og hva vi kan gjøre for å ta klokere og mer informerte beslutninger.

[SPEAKER_02]

Du lytter nå til en episode av podkasten 'Kafé Student', som er laget av Institutt for sosialfag ved Universitetet i Stavanger. I denne episoden skal jeg få snakke med min kollega Rikard Piech. Sammen skal vi utforske hvordan hjernen vår hele tida veksler mellom rask, intuitiv tenkning og mer langsom og reflektert tenkning ... Det som i litteraturen ofte beskrives som system én og system to-tenkning av Kahnemann.
Rikard og jeg skal snakke om hvorfor måten vi tenker på, har så stor betydning for de vurderingene og valgene som tas i møte med barn og familier som kommer i kontakt med barnevernet.
Men først til deg, Rikard.
Kanskje du kort introduserer deg sjøl.

[SPEAKER_00]

Ja, jeg forsker på menneskets evne til å ta logiske og fornuftige valg.
Altså rasjonaliteten.
Og jeg jobber på Institutt for sosialfag ved Universitetet i Stavanger.
Og underviser i psykologi og sosialfag.

[SPEAKER_02]

Ja, og mitt navn er altså Wenche Hovland.
Jeg jobber òg på Institutt for sosialfag ved Universitetet i Stavanger og underviser for det meste på barnevernspedagogutdanningen.
Men når vi snakker om sånne beslutninger i barnevernet, hva slags beslutninger og vurderinger er det egentlig saksbehandlere står i?
Og hvorfor er dette så relevant å se på, hvordan de tenker når de tar disse beslutningene?

[SPEAKER_00]

Barnevernet tar jo mange forskjellige beslutninger. De kan handle om om noe skal meldes, om en melding skal undersøkes, hva kommer ut av en undersøkelse, får denne ungdommen god nok omsorg, kan dette barnet tilbake til sine foreldre? I tillegg er det vurderinger som bidrar til beslutninger. Kan jeg stole på den informanten? Hva er risikoen hvis vi venter med det tiltaket? Det som alt dette har felles, er at det er en person som tenker, som lager seg ved grunnlaget. Eller flere personer. Og vi vil se på hvordan de tenker. Tenker de riktig eller feil her? Og dette kaller vi for kognitive prosesser, når hjernen vår jobber med informasjon.

[SPEAKER_02]

Jeg pleier å si til mine studenter at kognisjon handler om hvordan hjernen bearbeider informasjon. Så da er vi vel ganske på lag her med hvordan du forstår kognisjon. Og hvordan jeg, som kommer fra et annet fagfelt enn deg, tenker om kognisjon. Altså bearbeiding av informasjon.

[SPEAKER_00]

Helt riktig.

[SPEAKER_02]

Jeg tenker òg at dette betyr jo da at hvis en er ute og jobber i barnevernet, så kan en ikke tenke at en forstår ting og oppfatter ting veldig intuitivt. En må òg bearbeide dette og bli litt mer bevisste på det en ser og hører. Det er noe sånt vi skal inn i. Er det ikke det, Rikard? Så hvorfor er det da så viktig for saksbehandlere og for stunter å få kunnskap om disse prosessene, tenker du?

[SPEAKER_00]

Det er mange beslutninger som ikke er veldig viktige, som vi tar. Som hvilken låt jeg skal høre, hvilken genser jeg skal ha på. Hva jeg skal rydde først. Det er ikke viktig om jeg tenker riktig og velger optimalt når jeg tar disse valgene eller beslutningene. Det er det samme. Men noen beslutninger er veldig viktige. Hvis min lege skal diagnostisere hvilken variant av en sykdom jeg har, da vil jeg at det blir riktig, og jeg får riktig behandling. Det er ikke det samme. Når en saksbehandler avgjør om en familie skal undersøkes, så har dette allerede en stor betydning for familien.

[SPEAKER_02]

Og kanskje òg spesielt hva er det som skal undersøkes?

Hvis en først er det viktige, hva en skal undersøke eller ikke, men hvis en går videre og skal undersøke noe, hva skal en egentlig undersøke?

Skal en ut og prøve å få bekreftelse på kanskje det en bekymringsmelding omhandler?

Eller skal en da gå over og se på hva problemdefinering sitter foreldrene med?

Hva ønsker de at vi skal ha fokus på i undersøkelsen?

Skal vi ha fokus på ressurser i undersøkelsen f.eks.?

Det blir denne retningen, blir det ikke det?

[SPEAKER_00]

Riktig.

Og det blir enda større og vanskeligere når dette eskalerer.

Når det handler om beslutninger som skal et barn flyttes hjemmefra.

Nå med en gang.

At det er så viktig det går an å være at man tenker riktig og tar best mulige beslutninger.

Derfor trenger saksbehandlere den kunnskapen.

Og studenter, som jo skal mestre alt som saksbehandlere gjør, trenger den også.

[SPEAKER_02]

Det jeg vet du er opptatt av, er prosessene hjernen holder på med og jobber med fram mot en beslutning.

Kanskje du på en enkel måte kan prøve å forklare disse kognitive beslutningsprosessene som hjernen gjør, som deles inn i system 1 og 2 av Kahneman?

[SPEAKER_00]

System 1 er uanstrengt.

Det bruker intuisjon og erfaring og arrest.

En vanlig samtale med en bekjent kjører system 1.

System 1 er autopilotsystemet.

[SPEAKER_02]

Hvis vi da skulle tenkt det opp mot en bekymringsmelding som kan komme inn, der vi ser for oss kanskje en gutt på syv år, der meldingen handler om uro i timen, sinnsutbrudd, at barn kanskje ofte kommer for seint ...

Hvis vi tenker på denne formen for en bekymringsmelding ... Hvis saksbehandleren kun vurderer den meldingen på nivå 1, så vil han kanskje registrere at guttene er urolige, at guttene er sinte, og at dette er en kjent problematikk.

Og kanskje til og med Rurras tenker at dette er en gutt med ADHD.

Om saksbehandling blir værende på system 1-tenkning, er det noe sånt som ville skjedd her, tenker du, Rikard?

[SPEAKER_00]

Ja, hun kan tenke at dette ligner mange andre saker hun har hatt og var tidligere i kontakt med.

Det er noen ting som peker på ADHD, og jeg kan komme til beslutningen.

Det er ADHD.

Det er system 1 som gjør det.
Men system 2 er anstrengende og reflekterende.

[SPEAKER_02]

Så hvis vi da holder oss på denne gutten vår på syv års sak ...
Hvordan blir vurderingene da hvis vi tenker at en saksbehandler ikke
kun bruker system 1, men også går inn i system 2?
Hva tenker du da, Rikka, blir liksom måten denne saksbehandleren
jobber i sine tanker på?

[SPEAKER_00]

Så saksbehandleren registrerer at hun raskt får en antakelse om at
dette kan handle om ADHD.
Hun stopper opp og identifiserer dette som en intuitiv reaksjon
basert på erfaring, og stiller seg selv følgende kontrollspørsmål.
Hva bygger denne antakelsen på?
Hvilke alternative forklaringer finnes?
Hvilken informasjon mangler jeg for å kunne gjøre en
barnevernsfaglig vurdering og utforske flere hypoteser?

[SPEAKER_02]

F.eks.
at barnet kan være utsatt for ulike belastninger hjemme.
At en er åpen for om det kan handle om omsorgssvikt.
Kan denne atferden være knytta til f.eks.
forhold på skolen?
Kan det handle om mobbing?
Faglige andre vansker på skolen?
Kan det handle om relasjon til lærere?
Det kan være sak som man tenker på, om dette kan være en reaksjon på
noe så ...
Kanskje ganske normal i en form for livshendelser, som samlivsbruk,
sykdom i familien.
Kan det handle noe om dette?
Kan det foreligge noe uoppdaga regulerings- eller
konsentrasjonsvansker om barna?
Altså saksbehandleren går ut og utforsker mer, blir det ikke det?
Og kanskje en da òg, saksbehandler, planlegger da, hvis denne
meldingen går til undersøkelse, at en da planlegger den
undersøkelsen kanskje òg mer i krav med forsvarlighetskravet som
står i barnevernsloven.

[SPEAKER_00]

Hun kan se på innhold i tidligere melding.
Hun kan innhente utfyllende informasjon fra skolen med konkrete
eksempler over tidslinjer, gjennomføre samtaler med begge foreldre
med åpne spørsmål fremfor bekreftende antakelser.
Hun kan snakke med barnet på en alderstilpasset måte med fokus på
barnets opplevelse av hverdagen.
Vurdere behov for supplerende informasjon fra helsestasjon eller
PPT.
Underveis dokumenterer hun hvordan ulike opplysninger støtter eller
svækker de ulike hypotesene.

[SPEAKER_02]

Så jeg forstår at når en saksbehandler ikke lar seg få lov til å være på nivået én for lenge, altså få lov til å være på dette autopilotnivået, så blir saksbehandleren mer utforskende, mer åpen for å se på ulike forhold som kan føre til at guttene er urolige. Og jeg tenker at dette blir veldig viktig for at denne gutten og familien skal få den hjelpen som er til barnets beste. Så når vi nå introduserer denne Kahnemanns begreper om system 1 og 2 i denne episoden, uten å gå for langt i dybden på det, så tenker jeg ... Kan du si noe om hvordan disse to systemene spiller sammen?

[SPEAKER_00]

System 1 er på hele tiden.
Og er veldig effektiv.
Og bryr seg ikke om system 2 og heller ikke om andre ting.
Det pleier å være veldig fornøyd med seg selv.
Mens system to overvåker system én og evaluerer når det er behov for å steppe inn.
Men fordi system én, altså Smidig, slipper det gjennom med mye, spesielt når system to er sliten, som det som regel er.

[SPEAKER_02]

Da kan vi tenke sånn i forhold til denne saksbehandleren vår, at hvis den saksbehandleren har mye tidspress på seg, kanskje det er mer alvorlige saker som krever saksbehandlerens oppmerksomhet, så har saksbehandleren større sjanse for å komme fram til litt enkle løsninger.
F.eks.
kan det være å starte en undersøkelse ut fra en tanke om at gutten har atferdsproblemer, og kun søke etter bekreftelse på det.
Men det kan òg være at selve meldingen blir henlagt, med tanke på at dette er et ansvar for PP-tjenesten, f.eks.
Jeg har òg jobba i barnevernsinstitusjon med ungdom, og der vet jeg at sånn som vi hadde det, så skjedde ting i et veldig høyt tempo.
Vaktene var ofte veldig lange.
Da tenker jeg òg på dette du sier om å være slitne.
Å gå på autopilot når vi er trøtte.
Og en kan kanskje ikke være pålagt hele tida heller.
At en må på en måte ... Hjernen må på en måte få litt fred òg og ha mulighet til å gå på autopilot.
Men det handler vel kanskje om å vite når hjernen skal ha lov til det og ikke, tror jeg.
Er det da sånn at system 1 faktisk òg kan være nyttig?
Og når må man være på vakt?

[SPEAKER_00]

Jeg har besøkt noen barnevernsinstitusjoner og kan godt forestille meg hvor slitsomme vakter der kan bli.
Og ja, system én kan være kjempenyttig.
Det er faktisk det nesten hele tiden.
Mye av det vi gjør, også på jobben som barnevernspedagog, har rutineelementer.
Der vi kan bruke erfaring og intuisjon og kjøre litt på autopilot.
Men noen ganger må vi si stopp og skru på system 2.

Det er situasjoner når mye står på spill.
Kanskje risikoen for noe farlig øker.
Situasjoner som er uvanlige, kanskje uvanlig komplekse.
For å kjenne igjen slike situasjoner er det godt å ha en tendens med litt pirking og sondering, en indre kritiker som sier ... Hei, hva holder du på med?
Og mange har en naturlig tendens til å slå på system to da.
Men når vi undersøker dette, ser vi at tendensen er for svak.

[SPEAKER_02]

Hva tenker du her?
Hva mener du med det, Rikard?

[SPEAKER_00]

Jeg mener f.eks.
at i en annen kontekst når vi jobber og tar ... Avgjøres med andre, altså grupper ... Og det skjer jo ganske ofte.
Grupper kan være bra som en slags kontroll, men de har også noen veldig uheldige egenskaper.
Bl.a.
å skyve vekk usikkerhet, fremme ekstreme syn, undertrykke kritikk.
Det må kanskje bli en egen podkast og gruppebeslutninger.

[SPEAKER_02]

Det hørtes vanskelig ut.
Men det du viser til nå, er at rutiner blir veldig viktig for å overleve, for at vi ikke skal bli for overbelasta.
Sånn at vi heller ikke kan forvente at hjernen ikke kan være i system to hele tida.
Vi kan ikke gå på sånn type høygir hele tida, forstår jeg direkte.

[SPEAKER_00]

Det er riktig.
Så vi kan ikke være på høygir hele tiden.
Og det er godt med gode rutiner.
Det er veldig viktig.
Men ikke alle rutiner er gode.
Så det kan være lurt å sette av litt tid iblant og spørre seg selv om den rutinen du egentlig har, er en god rutine?
Har den ulemper?
Kan jeg få bedre den og det jeg gjør, hvis jeg endrer den?
På hvilken måte?

[SPEAKER_02]

For det du leter etter da, hvis du stiller deg sjøl disse spørsmålene her, er kanskje sånne kognitive skjevheter, som vi òg kan se i barnevernet.
For det hun vet, litteraturen er opptatt av.
De kaller det for bekreftelsesskeivhet, tilgjengelighetskeivhet, overkonfidens.
Og jeg vet du òg snakker med studentene om dette med gloria-effekten, Rikard.
Kanskje vi skal inn og se på de skjevhetene som vi kan få prøvd å rydde opp i, hvis vi blir litt mer reflekterte.

[SPEAKER_00]

Det kan vi godt.

Bekreftelsesskjeivhet skjer f.eks.

når jeg har en idé og så leter jeg etter grunner for å bekrefte den. Min idé kunne være at en mor påfører spedbarnet sykdomstegn for å få oppmerksomhet.

Og så leter jeg etter flere tegn på det, og finner noe som konkluderer.

Ideen stemmer.

Jeg har jo valgt bort alt som peker i motsatt retning.

Uten å se på det.

Da er min konklusjon ikke basert på balansert informasjon.

[SPEAKER_02]

Hvis vi da tenker litt i forhold til den bekymringsmeldingen vi fikk inn, der saksbehandleren ifølge bekreftelsesskjeivhet prøver å bekrefte det en allerede antar fra starten av, så vil da saksbehandleren søke etter informasjon som kan bekrefte at gutten har atferdsproblemer.

Vil det være sånn?

Riktig.

Hvis vi da går over på det som ...

Og blir omtalt som tilgjengelig skeivhet.

Hva ligger i det?

[SPEAKER_00]

Det skjer når jeg, som skal avgjøre noe, skal avgjøre noe vanskelig, f.eks.

Risikoen for at faren flykter med barnet.

Og så erstatter jeg det vanskelige med noe enkelt.

Husker jeg en stor sak om en far på røm?

Hvis ja, vurderer jeg at risikoen er stor.

Jeg vurderer basert på hva jeg enkelt kan tenke på.

Og hva jeg enkelt kan tenke på, er ikke en god database.

[SPEAKER_02]

Hvis jeg igjen prøver å trekke det til denne bekymringsmeldingen vår, da, så kan det da være at denne saksbehandleren ikke får øye på alle de forholdene som kan ligge til grunn for at denne gutten er urolig.

Hun bruker det som er lett tilgjengelig.

Kunne du også sagt noe om dette med overkonfidens?

Så er det den tredje sjefheten du nevnte i stad.

[SPEAKER_00]

Når vi vurderer noe, så er nesten alle vurderinger ikke helt sikre.

Og ofte er det nyttig å huske den usikkerheten.

Når jeg vurderer et ungt vitne som pålitelig, så må jeg ærlig innrømme at det er minst noe usikkerhet ved ...

Men det blir ofte oversett.

Vi vil heller tenke pålitelig eller ikke-pålitelig, og handler etter det.

Det reflekterer over konfidens.

[SPEAKER_02]

Så denne forståelsen preges altså av system 1-tenkning.
Rask kategorisering basert på noe som er gjenkjennbart.
Noe denne saksbehandleren kanskje har vært borte før.
Guttene er urolige.
Så kombinerer det med mer overkonfidens i egne vurderinger.
Saksbehandleren blir relativt sikker på problemdefinisjonen som en
fikk tidlig i prosessen.
Og alternative forklaringer blir liksom ikke utforska.
Konsekvensen er da et tegn på ...
Dette illustrerer overkonfidens.

[SPEAKER_00]

Det resulterer i at mennesker har en tendens til å sortere ting i
bra og ikke bra, og å gjøre det raskt.
Vi snakker her i under ett sekund.
Det kan være om vi syns noen er sympatiske.
Hvis den første raske vurderingen er positiv, så farger den alt
annet som kommer etter, på en positiv måte.
Den skinner som en glorie på disse gamle høydebildene.

[SPEAKER_02]

Man blir ganske skråsikker på sine egne vurderinger.
Det er vel egentlig det som lyser over alt annet.
I denne lille casen vår, hvis det var sånn at saksbehandleren gikk
inn i flere av disse skeivhetene som du nevnte, står man da i fare
for å overse noe som kunne vært veldig viktig å fått blikket på.
Det kan òg handle at i møte med f.eks.
foreldre så ser en noe ganske tidlig.
Som en da bare fortsetter å få bekreftelse på og at en ikke klarer å
se.
Det kan f.eks.
være en mor som har en psykisk uhelse eller lignende.
Som kan være at hvis man får tak i det, så kunne det gitt en bedre
hjelp til denne gutten.
Hvis vi går over på dette med faglig dømmekraft i praksis, hvordan
jobber vi da klokere?
Hva kan saksbehandlere gjøre i hverdagen for å bli mer bevisste
disse tankeprosessene?

[SPEAKER_00]

Vi jobber klokere hvis vi trigger system 2 oftere.
Individuelt, for oss selv, kan vi lage slike triggere.
Det kan være budskap, kanskje jeg tar feil på en lapp, eller ser jeg
person med en glorie i et skjema?
Jeg kan også avse fem minutter i kalenderen for å vurdere trenger
jeg mitt system 2 mer akkurat nå?

[SPEAKER_02]

Er det noe i selve strukturene en kan tenke ... Nå var vi litt på
dette med individnivå, men er det mer vågent i selve strukturene?
F.eks.
dette med kollegaveiledning, teamdrøftinger?

Er det noe sånt du tenker kunne også vært viktig?

[SPEAKER_00]

Strukturer i arbeidsmiljøet kan jo også hjelpe.

Da kan en flytte triggere for system 2 til en samtale med noen, gjerne noen med mye kunnskap, eller annen type kunnskap enn den man har selv.

Å reflektere sammen med veileder eller i gruppe, det kan være veldig positivt.

Samtidig må vi passe på gruppeskjevheter, og gruppedynamikken må være bra.

Så triggering av system to handler i stor grad om tanken 'jeg tar kanskje feil'.

Og det er en ubehagelig tanke, spesielt når en kollega jeg kanskje ikke liker, ser på.

Og så er det lurt å formidle kunnskap om sjefheter.

Men det er lurt å gjøre det med feil som andre, altså ikke oss eller våre kolleger gjorde.

Det er mye lettere å oppdage feil hos andre.

Og så én ting som nesten alltid er viktig.

Aktuell form og humør.

Å være trøtt og sur av dårlige nyheter fra systemet.

[SPEAKER_02]

Hvordan kan en da balansere dette?

Denne magefølelsen en har, og denne systeminformasjonen som ligger der?

[SPEAKER_00]

Ja, det er en vanskelig balanse.

Jeg syns det er generelt lurt å bruke system 2 for komplekse beslutninger.

I en sånn beslutning bruker jeg fortsatt system 1 som en kilde, men bare én kilde til informasjon.

Føler jeg meg bra når jeg tenker på dette?

Vi har et godt poeng med spørsmålet om balanse.

Det er jo DN vi må finne.

Det er helt uaktuelt med bare system 2.

Men i praksis kan vi nesten alltid bruke system 2 litt mer.

Vi kan ta i et større perspektiv og tenke litt forenklet.

System to er fornuften vår.

Ikke impulsene, driftene og gjerrigheten.

Og så kan vi spørre om vi har problemer i verden fordi folk bruker altfor mye fornuft.

Men hva tenker du, Wenche, som utdanner studenter?

Hvordan kan de trene seg på god beslutningstaking før de står i alvorlige saker?

[SPEAKER_02]

Det første jeg tenker på, er jo egentlig det du snakker om nå, Reka.

Dette med at studentene må få kunnskap om dette.

Kanemanns teori om system én og system to-tenkning.

At vi må vite om det.

Og forstå at dette står vi overfor alle mann.

Jeg tenker kanskje det er første steget.
Men det i seg sjøl er jo aldri nok.
Nå må vi ut og trene.
Og du hadde jo gode poenger her tidligere òg, der en kan stille spørsmål til seg sjøl individuelt.
Lage lapper, sånn som du viser til.
Og gjøre oss obs på hvor står jeg nå?
Kan jeg være innenfor noen av disse skjevhetene som du nevnte?
Men òg, som du òg påpekte tidligere her nå i denne podkasten, dette med å reflektere sammen med andre, bruke andre for å se om en kan stå for en sånn bekreftelig skjevhet, tilgjengelighetsskjevhet, overkonfidens eller en glory-effekt.
Og så hadde jeg da håpa òg at hvis vi har lyttere nå fra barnevernsfeltet, at ledere òg kanskje må begynne å prioritere dette på en sånn måte at når studentene våre kommer ut i feltet, så møter de òg ansatte der ute som allerede er veldig bevisste på dette.
Som jobber med kollegaveiledning, som jobber med å bli bevisste på disse skjevhetene.
Bruke noen fagdager på dette med å forstå disse kognitive beslutningsprosessene i et mer sånn komplekst tema.
Hva tenker du?

[SPEAKER_00]

Jeg tenker det høres ut som en fornuftig plan.
Og så er det også lurt å huske mengde trening.
Som i 'kaste og mottak'.
Og 'utvikling av gode rutiner', med god utdanning og mye arbeid, kan 'kloke system 2'-typer vaner snike seg inn i system 1'.
Og da blir det hele enklere.

[SPEAKER_02]

Den likte jeg veldig godt.
Hvordan kan kloke system 2-vaner snike seg inn i system 1?
Den skal jeg ta med meg.
Den syns jeg var veldig god.
OK, Rikke, men da skal vi bare avslutte.
Oppsummering for denne episoden blir da at vi har snakka om hvordan beslutninger i barnevernet ikke bare handler om regler og prosedyrer, men òg hvordan mennesker faktisk tenker.
Vi har sett på hvordan hjernen vår hele tida veksler mellom raske, intuitive vurderinger,
Det vi kaller for system én-tankegang, og mer langsomt, med reflekterte prosesser.
Altså system to.
Vi har òg snakka om hvorfor det er spesielt viktig i barnevernet.
Der beslutninger kan få store konsekvenser for barn, foreldre og familier.
Men så ser vi òg at når tempoet er høyt, belastningene er store, så er det lett å havne på det som du Rikard omtalte som autopilot.
Altså at en blir værende på system 1-tenkning.
Da øker risikoen for kognitive skjevheter.
Enten bekreftelsesskeivhet, tilgjengelighetsskjevhet, overkonfidens eller det som er omtalt som Glorie-effekten.
Uten at vi egentlig merker det sjøl.

Samtidig har vi òg hatt tydelig fokus på dette med intuisjon og erfaringer.

Absolutt ikke noe vi skal kvitte oss med.

System 1 er helt nødvendig for å fungere i hverdagen.

Men i komplekse og alvorlige saker må vi altså oftere stoppe opp, stille kontrollspørsmål og aktivere system 2.

Det kan vi gjøre både alene, men òg sammen med andre.

Kanskje det er det som er et viktig budskap.

Det er nettopp dette.

Gode faglige dømmekraft handler ikke om å være feilfri, men om å være bevisst egen usikkerhet og jobbe systematisk for å ta best mulig beslutninger under ganske krevende rammer, sånn som det er i barnevernet.

Så da har jeg bare lyst til å si tusen takk til lytterne våre.

Jeg har lyst til å si tusen takk til deg, Rikard, for at du deltok i denne podkasten.

Du har nå hørt på en episode fra Kafé Student.

En podkastserie laget av Institutt for sosialfag ved Universitetet i Stavanger.

Og så retter jeg òg en spesiell takk til Sara Hin, som er redaktør sammen med meg for denne episoden.

Tusen takk.